

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **Meddnes s. r. o.**, se sídlem Fantova 1785/26, Praha 5, zastoupena JUDr. Vladimírem Janoškem, advokátem se sídlem Plzeňská 3350/18, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2020, č. j. 8 Ad 8/2018 - 89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Vladimíra Janoška, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně podala dne 9. 7. 2014 u Úřadu práce ČR – krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále též „úřad práce“) žádost o příspěvek za druhé čtvrtletí roku 2014 na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě podle § 78 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zaměstnanosti“) pro svého zaměstnance MUDr. Jana Činčuru (který byl současně jejím jediným jednatelem a společníkem).

[2] Úřad práce rozhodnutím ze dne 21. 11. 2014, č. j. ABA-T-681/2014 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) žalobkyni příspěvek s odkazem na § 78 zákona o zaměstnanosti nepřiznal. Žalobkyně napadla rozhodnutí odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 4. 2015, č. j. 2015/1947-421/1, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 5. 12. 2017, č. j. 3 Ad 9/2015 - 70, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný vydal dne 13. 3. 2018 nové rozhodnutí o odvolání č. j. MPSV-2018/8640-421/4 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým prvostupňové rozhodnutí opětovně potvrdil.

II.

[5] Městský soud v Praze (který je krajským soudem dle § 11 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, dále též „krajský soud“), v záhlaví označeným rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle krajského soudu nemůže s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti obstát argument žalovaného, že předmětný právní vztah mezi žalobkyní a jejím zaměstnancem MUDr. Janem Činčurou od počátku nenaplňoval znak nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, což vedlo žalovaného k závěru, že se žalobkyně dopouštěla pokusu o zneužití práva; podle žalovaného se jednalo o toliko zdánlivý pracovní vztah (pracovní smlouva byla dle něj zjevně uzavřena toliko za účelem čerpání výhod z ní plynoucích). Žalovaný totiž nevzal do úvahy ostatní okolnosti případu, které svědčí pro přesně opačný závěr. Zejména pak nevzal v potaz povahu činnosti vykonávané MUDr. Janem Činčurou pro žalobkyni (práce odborného redaktora), která byla odlišná od jeho činnosti jakožto jednatele žalobkyně, fakticitu výkonu takové činnosti a další okolnosti dané věci. Z dokazování provedeného správními orgány nevyplývá ani to, že by jednání žalobkyně bylo nějak závadné, resp. že by bylo vedeno úmyslem zneužít § 78 zákona o zaměstnanosti. Jádrem argumentace žalovaného, že se žalobkyně dopouštěla zneužívání práva již od počátku předmětného vztahu (od roku 2010) tedy neobstojí. Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil, aby se znovu zabýval všemi okolnostmi daného případu a případně doplnil dokazování ve výše uvedeném smyslu. Plné znění rozsudku krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupné na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[6] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasil se závěry rozsudku krajského soudu, na základě kterých došlo ke zrušení jeho rozhodnutí. Podle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob na chráněném pracovním místě, neboť vztah mezi žalobkyní a MUDr. Janem Činčurou nebyl tzv. základním pracovněprávním vztahem. Zákon o zaměstnanosti podmiňuje přiznání příspěvku existencí pracovněprávního vztahu, nikoliv právním vztahem, který sice vzniknul na základě smlouvy uvozené jako pracovní, avšak jehož předmětem není výkon závislé práce. Podle názoru stěžovatele je výklad krajského soudu nesprávný a odporuje judikatuře, zejména rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2018, sp. zn. 31 Cdo 4831/2017, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, č. j. 7 Ads 45/2018 - 27. Stěžovatel tedy setrvává na závěru, že se žalobkyně

pokračování

dopustila zneužití práva. Dodal, že otázka zákonnosti nepřiznání příspěvku žalobkyni za třetí čtvrtletí roku 2014 je řešena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Ads 384/2019. Navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s posouzením provedeným krajským soudem. Podle jejího názoru jeho postup odpovídá právní úpravě a judikatuře. Obsáhle se vyjádřila k dílčím tvrzením stěžovatele a neshledává je případnými. Souhlasí s nosným závěrem krajského soudu, že rozhodnutí stěžovatele nemůže obstát. Podle žalobkyně měl stěžovatel zjistit konkrétní okolnosti stran předmětného vztahu a na ty aplikovat východiska relevantní judikatury (zejména pak rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 Ads 284/2017 - 42 a ze dne 19. 11. 2019, č. j. 10 Ads 321/2018 - 41). Zdůraznila, že MUDr. Jan Činčura je osobou se zdravotním postižením a má kvalifikaci týkající se práce redaktora. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval i na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[12] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[13] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál. Krajský soud své závěry náležitě zdůvodnil. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Ostatně sám stěžovatel s argumentací krajského soudu zcela konkrétně polemizuje a vyvrací jeho závěry. Nejde tedy o situaci, kdy by nebylo z rozsudku seznatelné, jakými úvahami se krajský soud řídil. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu netrpí.

[14] Nejvyšší správní soud není rovněž názoru, že by se krajský soud dopustil nesprávného právního posouzení v intenzitě, pro kterou by bylo třeba jeho rozsudek zrušit. Nejvyšší správní soud souhlasí nosným závěrem krajského soudu, že argumentace, na které stěžovatele vystavěl své rozhodnutí, nemůže obstát, a bylo třeba rozhodnutí stěžovatele zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[15] Nejvyšší správní soud předesílá, že předmětnou problematikou se již zabýval v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 2 Ads 384/2019 - 34 (dále též „rozsudek č. j. 2 Ads 384/2019 - 34“). Tímto rozsudkem zamítl obdobnou kasační stížnost stěžovatele směřující proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2019, č. j. 11 Ad 13/2017 - 53, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí úřadu práce, kterým nebyl žalobkyni podle § 78 zákona o zaměstnanosti poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za třetí čtvrtletí roku 2014. V nyní projednávaném případě se přitom jedná pouze o jiné časové období (druhé čtvrtletí roku 2014).

[16] S ohledem na stejné skutkové a právní okolnosti a za účelem naplnění smyslu § 12 s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud plně vyšel ze závěrů rozsudku č. j. 2 Ads 384/2019 - 34. V něm Nejvyšší správní soud předně poukázal na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 8. 2018, sp. zn. III. ÚS 669/17, podle něhož „[ch]těl-li obecné soudy dovozovat zákaz soukromoprávního jednání, který není výslovně stanoven zákony (zde souběh pracovního poměru a funkce statutárního orgánu obchodní společnosti), musí pro takový závěr předložit velmi přesvědčivé argumenty, neboť jde o soudcovské dotváření práva proti zájmům soukromých osob (náleze sp. zn. I. ÚS 190/15).“ Dodal, že na uvedený náleze reagoval Nejvyšší správní soud mj. v rozsudku č. j. 10 Ads 284/2017 - 42. Tam šlo o prakticky identickou situaci společnosti s ručením omezením, která uzavřela roku 2012 pracovní smlouvu s fyzickou osobou, která byla jejím jediným jednatelem a společníkem, přičemž k samotnému podpisu smlouvy zmocnila jinou osobu, ovšem jménem jednatele. Obsahem

pokračování

práce měla být pozice *betatestera* testujícího software pro zrakově postižené. Při posuzování otázky, zda byla taková pracovní smlouva platně uzavřena a zda si žalobkyně může nárokovat příspěvek podle § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, soud dospěl k závěru, že „[p]racovní smlouvy uzavřené za zaměstnavatele (obchodní společnost) i zaměstnance stejnou osobou (statutárním orgánem) v době mezi 1. 1. 2012 a 31. 12. 2013 nejsou automaticky neplatné z důvodu střetu zájmů ve smyslu § 22 odst. 2 občanského zákoníku z roku 1964. Správní orgán musí v každém jednotlivém případě zkoumat, zda při právním úkonu nedochází ke střetu zájmů mezi obchodní společností jako zaměstnavatelem na straně jedné a jejím statutárním orgánem jako zaměstnancem na straně druhé.“ K tomuto závěru dospěl na základě § 19 písm. d) zákoníku práce, který ve znění účinném od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2013 označoval za absolutně neplatný úkon, který odporuje zákonu nebo jej obchází a zároveň nejsou naplněny základní zásady pracovněprávních vztahů. Ve vztahu ke konkrétnímu případu Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „bylo nezbytné při posuzování existence střetu zájmů přihlídnout ke konkrétním okolnostem nynější kauzy. Na to správní orgány rezignovaly. Nejvyšší správní soud přitom za stávajícího stavu dokazování žádný rozpor zájmů mezi stěžovatelkou a panem F. Ž. nevidí. Náplň práce pana F. Ž. se nekryje s výkonem funkce jednatele, jde tedy o tzv. „nepravý souběh“. Jedná se o pozici betatestera, konkrétně o testování nově vydaných verzí a aktualizací pro specifickou oblast software pro zrakově postižené (...). Podmínky pracovní smlouvy s panem F. Ž., včetně rozvržení pracovní doby či počtu týdnů dovolené, jsou zcela standardní a stejné jako u jiných zaměstnanců stěžovatelky (obdobná ujednání obsahuje pracovní smlouva uzavřená s panem J. B. ze dne 1. 8. 2013). Stejně tak mzdové náklady vynaložené na pana F. Ž. se výrazně neliší od mzdových nákladů na jiné zaměstnance.“ (důraz přidán)

[17] Ke stejnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl následně i v rozsudku č. j. 10 Ads 321/2018 - 38, který se týkal pracovní smlouvy uzavřené ještě podle staré právní úpravy obsažené v zákoně č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, jenž byl účinný do 31. 12. 2006. Zde šlo o pracovní smlouvu, již byl jediný společník a jednatel zaměstnán společnost s ručením omezeným jako auditor. Soud zde vytkl žalovanému, že „[a]rgumentace žalovaného, která se týká údajné účelovosti dotčené pracovní smlouvy a obcházení zákona, není ve skutečnosti argumentací, ale závěrem. Takový závěr by bylo možné učinit jen na základě zcela konkrétních skutkových zjištění, která byla učiněna na základě přesvědčivých důkazů, z nichž by bylo možné dovodit úmysl stěžovatelky dotčenou právní úpravu obejít. To ovšem v „argumentaci“ žalovaného chybí. Možnou snahu obejít zákon v zcela obecné rovině sice samozřejmě a priori vyloučit nelze, ale takový závěr musí správní orgány ve svých rozhodnutích řádně a přesvědčivě zdůvodnit. Tak se však v nyní žalobou napadených rozhodnutích (ani ve vyjádření ke kasační stížnosti) nestalo.“ (důraz přidán).

[18] Citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou i pro posouzení této věci zcela přílehlavé. V jednom případě platnost smlouvy určoval ještě zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve druhém již zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění účinném od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2013. V nynějším případě jde o tentýž zákoník práce, ovšem ve znění účinném do 31. 12. 2011, kdy ani důvody uvedené v § 19 a § 20 nevedly k neplatnosti absolutní (jako tomu následně bylo od 1. 1. 2012), ale pouze k neplatnosti relativní (viz Drápal, L: Neplatnost právního jednání, In: Pichrt, J. *Zákoník práce: Zákon o kolektivním vyjednávání*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. Praktický komentář; obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Ads 85/2020 - 29). Skutkově reagovaly všechny tři zmíněné

rozsudky na prakticky totožný stav jako v nyní posuzovaném případě, tedy na pracovní smlouvu, již uzavírá na straně jedné jako zaměstnavatel společnost s ručením omezením, jednající svým jediným jednatelem (zastoupeným případně na základě plné moci jinou fyzickou osobou), a na straně druhé tentýž jednatel v pozici zaměstnance, přičemž obsahem práce je výkon jiných činností, než je samotná funkce jednatele. V právě citovaných rozsudcích šlo o práci betatestera, auditora, vedení účetnictví a zpracování daňové evidence, v nyní posuzované věci o práci odborného redaktora.

[19] Jak přitom již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Ads 384/2019 - 34, tím se uvedené případy liší od judikatury, na niž upozorňuje stěžovatel, tedy od rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ads 45/2018 - 27 (a obdobně i od rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 4831/2017), který se týkal pracovní smlouvy, která měla jako předmět vymezeno obchodní vedení společnosti, jejímž byl „zaměstnanec“ jediným jednatelem. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že obchodní vedení společnosti, vymezené v pracovní smlouvě jako pozice „oblastní vedoucí prodeje a výroby“, resp. ve znění dodatku jako „vedoucí prodeje a výroby“, včetně personálních kompetencí (oprávnění provádět pracovní pohovory s uchazeči o zaměstnání včetně přijímání nových zaměstnanců či rozvázání stávajících pracovních poměrů), vylučuje, že by mohlo jít o výkon závislé práce.

[20] Na základě uvedených závěrů Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Ads 384/2019 - 34 shledal, že: *„Je třeba vycházet z toho, že na smlouvu je třeba hledět jako na platnou, neprokáže-li se existence důvodů, které to vylučují, což je však úkol úřadu práce či stěžovatele. (...) Teprve poté, co si žalovaný udělá na základě konkrétních skutkových zjištění představu o skutečném obsahu pracovního vztahu založeného předmětnou smlouvou, bude moci posoudit, zda jsou podstatné znaky pracovní smlouvy naplněny, žalobkyně a zaměstnanec MUDr. Činčura nejsou ve střetu zájmů, případně zda postup žalobkyně představuje zneužití práva, jak na ně nahlíží judikatura Nejvyššího správního soudu, již stěžovatel v napadeném rozhodnutí správně citoval.“* Tímto tedy Nejvyšší správní soud aproboval správnost jádra argumentace krajského soudu v rozsudku ze dne 17. 12. 2019, č. j. 11 Ad 13/2017 - 53 (podrobněji viz bod 31 a násl. tohoto rozsudku), přičemž neshledal důvod k jejímu přehodnocení, a to ani na základě uplatněných kasačních námitek.

[21] S ohledem na skutkovou a právní podobnost nyní projednávané věci s věcí sp. zn. 2 Ads 384/2019 tedy nyní rozhodujícímu senátu nezbylo než převzít závěry rozsudku č. j. 2 Ads 384/2019 - 34 vyúsťující v závěr, že krajský soud nepochybil, pokud pro absenci důkladného posouzení povahy předmětného vztahu zrušil rozhodnutí stěžovatele a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém to má napravit. Ke stejnému vyústění přitom dospěl krajský soud i v nyní posuzovaném rozsudku. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s krajským soudem, že bylo třeba zrušit rozhodnutí stěžovatele, a jeho závěry koriguje ve smyslu výše uvedeného rozsudku č. j. 2 Ads 384/2019 - 34, kterým byla jako zákonná shledána argumentace uvedená v rozsudku ze dne 17. 12. 2019, č. j. 11 Ad 13/2017 - 53, jenž byl postaven na částečně odlišných východiscích než nyní přezkoumávaný rozsudek (viz bod 18 a násl. napadeného rozsudku). Jádro věci však posoudily oba senáty krajského soudu správně, a sice tak, že rozhodnutí žalovaného (stěžovatele) nezohledňuje konkrétní okolnosti dané věci, zejména se důsledně nezabývá

pokračování

povahou předmětného vztahu a bez náležitého odůvodnění a opory uzavírá, že se žalobkyně dopustila zneužití práva. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožnil, přičemž k jeho přehodnocení neshledává důvod ani na základě kasační stížnosti. Ta nemá potenciál zvrátit *gros* argumentace krajského soudu, které ve svém souhrnu odpovídá závěrům rozsudku č. j. 2 Ads 384/2019 - 34 (vydaného při téměř identických skutkových a právních okolnostech). Jinak řečeno, krajský soud se nedopustil nesprávného právního posouzení. Věc posoudil v souladu s právní úpravou a judikaturou Nejvyššího správního soudu (shora citována).

[22] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání. V dalším řízení bude na stěžovateli, aby si na základě konkrétních skutkových zjištění učinil představu o skutečném obsahu pracovního vztahu založeného předmětnou smlouvou, a teprve následně posoudil, zda jsou podstatné znaky pracovní smlouvy naplněny, resp. zda postup žalobkyně představuje zneužití práva, jak na ně nahlíží shora citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu (podrobněji viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 384/2019 - 34).

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel (žalovaný) neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně byla naopak v řízení plně úspěšná, a má tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti stěžovateli. Náklady řízení spočívají v odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby [podání vyjádření ke kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Částku je třeba navýšit o daň z přidané hodnoty 21 %, kterou je zástupce povinen odvést, na konečných 4 114 Kč (obdobně viz rozsudek č. j. 2 Ads 384/2019 - 34). Stěžovatel je povinen uhradit žalobkyni uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu